

sættelsen af Nedskæringsforslagene, med nogle Ord, som Statsministeren fremkom med ved Fremsættelsen af et andet af sine Forslag, og som jeg lige straks skal komme til. Men jeg vil dog forudskikke, at der var den Ejendommelighed ved Statsministerens Udtalelser, at han stillede en Række Postuler op, det ene ved Siden af det andet, men en Begrundelse manglede der saa at sige ganske, og saa bliver det for lidt. Man kan ikke nøjes med Paastand, navnlig ikke under Forhold som de nuværende, man maa ogsaa føre et Bevis for dem.

Jeg mener nu, at dersom Statsministeren havde stillet det Krav til sig selv at føre en virkelig Begrundelse igennem, vilde hans Opfattelse være kommet til at se noget anderledes ud, end den gjorde. Saaledes som det er nu, er det umuligt ikke at komme til at tænke paa en anden Tale, som blev holdt med ganske lignende Formaal for Øje som den højtærede Statsministers den 17. Februar, nemlig at give en Vurdering af, hvad dette Land, hvis det tog sig sammen, vilde være i Stand til at præstere. Jeg sigter til den Tale, der blev holdt i 1920 paa Kongressen i Brüssel af vor delegerede den Gang. Han sagde egentlig akkurat det samme som Statsministeren nu. Og saa han pegede paa vor Dygtighed, paa vore Produktionsmidler, og sagde, at de var intakte, og han ansaa det derfor for givet, at vi kunde faa vort Erhvervsliv i Gang igen. Den højtærede Statsminister peger paa det samme, han kalder paa Arbejdsvillien, han peger paa større Foretagsomhed, og det uagtet han lige i Forvejen har erindret om den store Kapitalmangel, og først og fremmest kalder han jo paa vor Opøvelse i at afpasse Udgifterne i Forhold til de Indtægter, der faktisk er opnaaelige. Men hvilke Indtægter er opnaaelige, og hvorfra er de opnaaelige? Hvor ligger de Markeder, og hvorledes skal de bearbejdes, som det maa være Hovedhensigten at faa fat i i en økonomisk Politik? Derom siger Ministeren intet, og den Politik, som Ministeren indleder med sine Lovforslag, siger heller ikke noget om dette Spørgsmaal, ikke direkte; den siger ganske vist indirekte noget derved, at den jo er en Nedskæringspolitik uden Spor af Anvisninger paa aktiv Erhvervspolitik, uden Spor af nogen Antydning af, hvad den større Foretagsomhed, som den højtærede Statsminister kalder paa, skal rettes imod, eller hvor man skal faa Pengene fra til at give den Udtryk med.

Derfor maa jeg være af ganske samme Mening som min ærede Meningsfælle, det ærede Medlem Hr. Pürschel, da han om-

talte akkurat det samme Afsnit af Statsministerens Tale, som man jo ikke kan lade være at lægge Mærke til, naar man gennemlæser den. Jeg maa sige, at dette er Skøntale. Og der var saa meget mindre Grund til det, og saa meget mere Grund til at gaa dybere ned i Tingene, som den højtærede Statsminister jo selv indrømmer i sin Tale ved Fremsættelsen af disse Lovforslag, at alle Vanskeligheder ikke dermed er overvundet. Men hvorledes de da skulde overvindes, hvorledes man skulde øge Indtægten her i Landet og dermed Arbejdslejligheden, hørte man ikke noget om. Tværtimod, tør jeg godt sige.

Den højtærede Statsminister fremsætter nemlig straks efter et særligt Lovforslag som Landbrugsminister, nemlig Lovforslaget angaaende Husdyravlen. Dette Lovforslag maa jo have hans særlige Interesse og har det ganske utvivlsomt ogsaa, og det er egentlig det sørgeligste Punkt i hele Talen, at derom siger han: „Enhver, der er kendt med Forholdene, vil nemlig vide, at det ringe Beløb, der aarlig anvendes af Staten til Husdyrbrugets Fremme, ganske utvivlsomt er et af de mest produktive og nyttige i hele Statshusholdningen. Jeg tror ikke“, siger Ministeren, „at der er noget som helst andet Land, der ikke med Glæde vilde anvende det mangedobbelte Beløb, dersom det derved kunde sikre sig en blot tilnærmelsesvis tilsvarende Udvikling indenfor Husdyravlen som den, der har fundet Sted her i Landet ved Støtte af disse Bevillinger fra Statens Side“. Altsaa, „et af de mest produktive og nyttige“ Beløb i hele Statshusholdningen skal, uanset Produktivitet og uanset Nytte, ofres paa Nedskæringens Alter! Der er vi efter min Mening meget langt ude over, hvad der hedder Økonomi; der er vi helt inde i en Kultus af et Princip, vi er inde i en Slags Tilbedelse. Hvis det var afdøde Martensen, der skulde karakterisere det, vilde han sige, at nu var vi oppe i de angeliske Sfærer. Dem kender jeg nu ikke noget til; derimod kender jeg en Smule til Nationaløkonomi, og ud fra dette Kendskab tør jeg sige: at ofre produktive Bevillinger, nogle af de mest produktive paa Finansloven, af Hensyn til Nedskæringens Princip, det er ikke god Økonomi.

Naar jeg derfor under eet og i den kortest mulige Form skulde give en Karakteristik af disse Nedskæringsforslag, vil jeg sige, at der er en hel Del Pædagogik i dem, maaske ogsaa en hel Del god Pædagogik, men Økonomi, det er der ikke meget af. Det kan være meget rigtigt at give Folk, der